

Una invitació a somiar

Tercera versió escènica de Farsa, estrenada a Temporada Alta: si l'any passat Sílvia Pérez Cruz va actuar primer tota sola al Teatre Municipal de Girona i després amb la Farsa Circus Band a l'Auditori, dijous i divendres d'aquesta setmana ha tornat a aquest últim escenari per presentar un espectacle en què, de nou, és ella sola a l'escenari, però en realitat hi ha un munt de gent –ella mateixa ho explica detalladament– darrere d'aquest projecte amb vocació pluridisciplinària, on la música es troba amb la dansa, el teatre i el cinema. “Com definir això? Un concert visual? Un viatge de sensacions?”, diu la cantant palafrugellenca, fent una mica de conya amb les etiquetes que sempre intentem posar els periodistes, amb dèria classificatòria. Difícil d'explicar, la veritat. “Una invitació a somiar”, conclou ella, des de la seva habitació: un habitacle prefabricat, instal·lat al mig de l'escenari, amb un llit, una ràdio, guitarres, micròfons i altres artefactes sonors, on el públic troba la cantant només d'entrar a l'Auditori, ella pensant en les seves coses, fent temps per començar el concert. No es pot explicar gaire d'aquesta Farsa sense fer malbé l'element sorpresa, que en aquest cas és imprescindible. Durant dues hores –ja se sap que Sílvia no s'hi posa per menys–, ella canvia de registre com de vestit, balla i s'interpreta a si mateixa, tot i que diu que quan canta ja no és ella. “Si no canto lo que siento me voy a morir por dentro”, li confessa a una flor. I així va desgranant les cançons de Farsa, el disc, com Plumita, Todas las madres del mundo i Fatherless, algunes cantades des de les altures, totes interpretades amb vocació de risc, portant als límits la seva veu i les convencions musicals del públic, al qual va regalar la ranxera final Mañana.

Publicat a:

-El Punt Avui. Girona 24-10-2021, Pàgina 26

Font del document: <http://www.elpuntavui.cat/cultura/article/19-cultura/2047165-una-invitecio-a-somiar.html>